

Ivan Danko

BÁSNE MÔJHO SRDCA

ISBN 978-80-560-0046-5

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

IVAN DANKO

BÁSNE MÔJHO SRDCA

Grafická a technická spolupráca: Tomáš Lackó, Kristián Kitlei,
Edícia: MEA 2000 o.z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0046-5

V šere svitania

V šere letného svitania,
je ešte všetko ospalé.
Ospalá je modrá,
ospalá je ružová,
červená sa vzmáha,
ale tiež nevyhráva.

Zelená sa stráca
v dave tráv
a sivá všetko zakrýva.

Evokácia tmy
vo mne drieme.
Cirkuluje vo mne
noc, ticho, samota.

Dýcha v nej život
stále tlie,
a čaká na rozlet.

Báseň je pamäť pocitu,
okamihu, či celej epochy.
Je to svedok i dôkaz čohosi.

V básni sme šetci nahí,
slobodní.

Ty stratený list
povedz mi, kde sa túlaš,
kde si stratil
tých pár riadkov,
svoje poslanstvo cenné,
to mi už nikdy nepovieš.

Ležíš si kdesi
na vyprahnutej pustej zemi,
smutný a zabudnutý, nahý.

Spomeň si,
spomeň niekedy,
na ten list dávno stratený,
čo nás viedol v ústrety.

Spomeň si na tú cestu prašnú,
Našu nič netušiacu,
na čas, keď som nepozeral do zeme,
ale do očí tebe.

Stará kniha je ako stará tvár.
Jej múdrosť časom vryla
do zeme svoj stály tvar.

Je ako stará poľná cesta
zaviata prachom,
ona ti ukáže
správny smer
zakrytý machom.

Ona ti povie viac
o minulej pravde.
V nej si každý
svoju spomienku nájde,
ba i viacej.

Otoč sa ku mne
ukáž sa mi
stratený list!

Čo na ňom bolo,
už nepovie mi nik.

Bola to láska, radosť,
či ťažký vzlyk?
Bol biely ako sneh,
či modrý ako more?

Možno si leží
ušliapaný, zabudnutý
kdesi na dne.

Hádam ho raz
ktośi nájde
a pošle k tebe ďalej.

Pašovaný básnik

Šiel by som cestou do Nitry
inkognito.

Schovaný kdesi v puzdre
pozerám niekde do prázdna
a čakám na cieľ,
cez rolety preniká do tmy
akási iná tma.

Pozerám do tmy a prepadá ma.
A prepadám sa?
Neviem.

Viem, že letím, padám,
no nebojím sa.
Pomaly však rozoznávam tvar.

Tma letmo sťahuje sa do seba.
Vidím stále viac je to iná tma
stále menej padám.

Vidím čo vidím?
Snívam?
Ved' stojí strom pred oblokom.
Tma sa stiahla.

Axiómy z dlhých chvíľ napísané,
letmo sa mihli na skle.
Podchvíľou sa chvíľou zmyli
do hniezda zmijí
a mihli sa opäť iné.

Prosím noc nech už dokoná
svoje dielo.
Nech už pomynie medvedia nálada
ranného svitania.

Nočný vrátnik vstal
a otvoril dvere dokorán.
V letnom tichu
príroda sa na mňa pozerá
ako veľké oko.

Ráno sa otvára,
večer sa zatvára,
a medzitým lenivý čas uteká
a čaká na svojho vrátnika.

Polnočniny

Znenazdania, v nočnej hodine,
Hútam – hľadám v mojej hlave.
Hemžiace sa verše nahé,
padajú mi pod nohy,
ako ťažké podkovy.

Noc, čo noc mi bolí hlava
no nahé verše
boria sa na povrch,
no prežívam pri tom mnoho múk.

Čas

Opálové záblesky chvíľ,
Bežia bez zastavenia,
Pripomínajú tenkú byť,
Čo sa tiahne hore,
Keď sa slnká vymenia.

Uteká čas pred očami
a labuť už ticho hrá.
Márne sú naše snahy
chytiť čas, jak sieťkou motýľa.

Posledná báseň
bude posledné slovo malátne.
Na konci života,
i básne
sa ozve malátne,
unavené amen.